

Joan Vinyoli

VERSIONS DE RILKE I DE NIETZSCHE

JOAN VINYOLI

VERSIONS DE RILKE
I DE NIETZSCHE

Edicions 62

Primera edició: juny del 2025

© Hereus de Joan Vinyoli, 1984

Disseny de la coberta: Jordi Romero

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Moelmo
Impressió: Liberdigital

ISBN: 978-84-297-8263-9
Dipòsit Legal: B. 9.766-2025

Tots els drets reservats

TAULA

Notícia editorial, 11

VERSIONS DE RILKE

- Visc la meva vida en cercles creixents*, 15
Obscuritat d'on procedeix, 17
Ma vida no és aquesta hora abrupta, 19
Què faràs tu, Déu, quan jo mori?, 21
Tal com el guarda en el vinyar, 23
Apaga aquests ulls meus: no deixaré de veure't, 25
I amb tot, mal que cad'u fuig d'ell mateix, 27
Tots els qui et busquen et tempten, 29
En aquest poble la darrera casa, 31
De vegades, al vespre, a l'hora de sopar, 33
Ets l'esdevenidor, l'aurora immensa, 35
Tu ets de dia la dienda, 37
Potser vaig a través d'aspres muntanyes, 39
Senyor, dona a cad'u la seva pròpia mort, 41
Car no som més que l'escorça i la fulla, 43
D'una infantesa, 45
Dia de tardor, 47
Hora greu, 49
Cançó d'amor, 51
L'hort de les oliveres, 53
La mort del poeta, 57

Morgue, 59
 El presoner (II), 61
 La pantera, 63
 La gasela, 65
 L'unicorn, 67
 El cigne, 69
 El poeta, 71
 Un destí de dona, 73
 Tanagra, 75
 Perdent la vista, 77
 En un parc estranger, 79
 L'escala de l'Orangerie, 81
 Tors arcaic d'Apol·lo, 83
 [Cant d'Abelone], 85
Pujà un arbre llavors. Pur sobrepujament!, 87
I era quasi una noia i va sorgir, 89
Ho pot un déu. Com, però, un home, digue'm, 91
No erigiu cap estela. Que la rosa, 93
Lloar, sí, això! L'escollit per lloar, 95
Només en l'àmbit on es lloa pot, 97
Sols qui la lira ja alçà, 99
Vosaltres, que el meu cor mai no deixàreu, 101
Poma en saó, banana i pera, 103
Tenim tractes amb flors, pàmpols i fruits, 105
Pareu-hi esment..., té gust... Ah, ja s'escapa, 107
Tu, amic meu, ets solitari, car..., 109
Bé que es transforma el món, rabent, 111
A tu, mestre, però, què puc, digues, consagrar-te, 113
La primavera ha retornat. La terra, 115

Som els qui empenyem, 117
Respirar, oh invisible poema!, 119
Miralls: encara mai no s'ha descrit, 121
Aquest és l'animal que no existeix, 123
Existeix de veritat el temps, el destructor?, 125
Primera elegia de Duino, 127

SIS POEMES DE NIETZSCHE

La tardor, 137
La cançó èbria, 141
El pi i el llamp, 143
Ecce homo, 145
Moral d'estels, 147
Entre enemics, 149

APÈNDIX

Pròleg de Vinyoli a les *Versions de Rilke* (1984), 151

Procedència dels poemes de Rilke
i de les versions vinyolianes, 157

VERSIONS DE RILKE

Ich lebe mein Leben in wachsenden Ringen,
die sich über die Dinge ziehn.
Ich werde den letzten vielleicht nicht vollbringen,
aber versuchen will ich ihn.

Ich kreise um Gott, um den uralten Turm,
und ich kreise jahrtausendelang;
und ich weiß noch nicht: bin ich ein Falke, ein Sturm
oder ein großer Gesang.

Visc la meva vida en cercles creixents
que s'estenen sobre les coses.
Tal volta l'últim no podré perfer-lo;
vull intentar-ho tanmateix.

Giro entorn de Déu, torre antiquíssima,
fa mil·lenaris que jo estic girant;
i no sé encar què sóc: un falcó, una tempesta,
o bé un càntic molt gran?

Du Dunkelheit, aus der ich stamme,
ich liebe dich mehr als die Flamme,
welche die Welt begrenzt,
indem sie glänzt
für irgend einen Kreis,
aus dem heraus kein Wesen von ihr weiß.

Aber die Dunkelheit hält alles an sich:
Gestalten und Flammen, Tiere und mich,
wie sie's erraft,
Menschen und Mächte—

Und es kann sein: eine große Kraft
rührt sich in meiner Nachbarschaft.

Ich glaube an Nächte.

Obscuritat d'on procedeix,
t'estimo més que no la flama
que el món delimita,
il·luminant
qualsevol cercle,
fora del qual no la coneix cap ésser.

Però l'obscuritat tot ho reté:
visions, flames, animals i a mi,
tal com els rapeix,
homes, potències...

I pot ben ser que una gran força
s'agiti prop d'aquí.

Crec en les nits.

Mein Leben ist nicht diese steile Stunde,
darin du mich so eilen siehst.
Ich bin ein Baum vor meinem Hintegrunde,
ich bin nur einer meiner vielen Munde
und jener, welcher sich am frühesten schließt.

Ich bin die Ruhe zwischen zweien Tönen,
die sich nur schlecht aneinander gewöhnen:
denn der Ton Tod will sich erhöhen—

Aber im dunklen Intervall versöhnen
sich bide zitternd.

Und das Lied bleibt schön.

Ma vida no és aquesta hora abrupta
dintre la qual em veus tan apressat.
Jo sóc un arbre davant el meu fons,
sóc només una de les meves boques
i just aquella que es clourà primer.

Sóc el silenci entre dues notes
que s'habituen l'una a l'altra malament:
la de la mort vol fer-se dominant.

P'rò en l'interval obscur es concilien,
jundes fremint.

I queda bell el cant.